

Тѣй си мислѣше зайчето. То се унасяше въ мисли и надежди и забравяше малко за студа и за зимата.

ХІІ.

Прѣзъ една студена декемврийска сутрина зайчето просто плака отъ студъ. Никога по-рано то не бѣ измръзвало така. Въ гората бѣ паднала сива мъгла, а по дърветата бѣ налѣпналъ скръжъ.

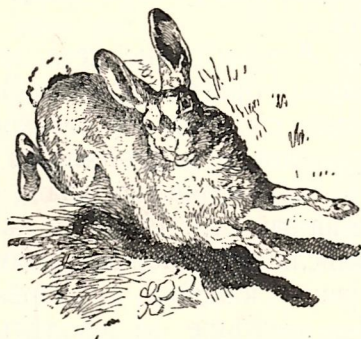
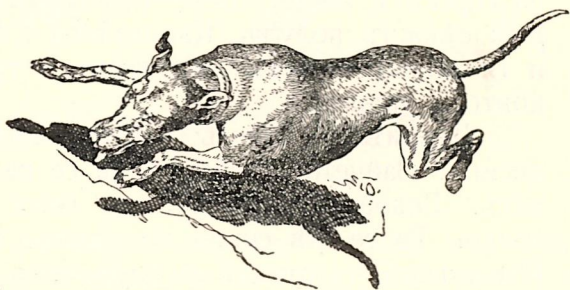
Започна да се разсѣмва. Въ гората бѣ тихо, само зимниятъ вѣтъръ прѣфучаваше понѣкога между клонитѣ.

Изведнажъ зайчето зачу шумъ и нѣкакви странни гласове. Нѣкой подсвиркваше, чуваше се джавкане.

— Що ли е това? — си помисли зайчето и се вслушваше мълчишкомъ.

А свирканията се повториха още нѣколко пѣти, слѣдъ това всичкото утихна.

Но... що е това? Зайчето чува шумъ... Стѣпки.. Нѣкакво странно изскимтяване...

До като се обърне зайчето, нѣщо писна, залая и се спусна върху него. Скочи зайчето и се спусна да бѣга.

— Боже мой, какво е това нѣщо тази сутрина? — се чудѣше въ ума си зайчето и бѣгаше колкото сила има.

И имаше защо да се чуди зайчето. То никога не бѣ виждало ловци и ловджийски кучета. А тази сутрина единъ

ловець съ кучетата си бѣше дошелъ на ловъ въ гората. Кучетата подушиха зайчето и го подгониха.

Зайчето бѣгаше, кривулѣше изъ гората, свиваше се край храсталацитѣ. То избѣга далечъ отъ кучетата. Но чудно нѣщо! Кждѣто и да отидеше то, тѣ го подушваха и, като лаяха, приближаваха го. То пакъ трепваше да бѣга...